

figtes der til Epidemihuse, som skulde oprettes efter § 22. Paa den anden Side erfhende Motiverne, i ethvert Tilfælde indirekte, at det kun er de første mødende Tilfælde, man kan optage. Det er vistnok Noget, der følger af sig selv, og som er behørigt konstateret, at i de enkelte Egne, hvor Epidemien slaar ned, behøver man yderligere Foranstaltninger. Man maa altsaa kun paaregne, at de faste Lokaler ere til de første mødende Tilfælde. Jeg er ikke ganske enig med den ærede sidste Taler i, at der skulde behøves en stor Mængde af den Slags Lokaler over hele Landet, men der maa findes nogle. Derimod er jeg enig med ham i, at det vilde være uheldigt uden videre at gaa til den Udgift, der her fordres, og jeg er ganske sikker paa, at det at sætte to til tre Millioner fast i Mursten, Kalk og Senge og til et Apparat, som man haaber aldrig skal blive brugt, eller som man i alt Fald tør regne sjældent vil blive brugt, vil gaa ud over andre Sygehusforanstaltninger. Man maa vistnok se, om man ikke kan gaa en lempeligere Vej. Den ærede sidste Taler mente, at Transporten kun kunde ske paa meget korte Strækninger, og derfor burde der være saa mange Sygehuse. Jeg tror nu ikke, at det vil frembyde saa stor Vanskelighed, at lade Transporten ske paa noget længere Strækninger, naar man træffer de hensigtsmæssige Foranstaltninger dertil, navnlig naar man vil inddrage Transporten som en Del af den offentlige Behandling og lægge den over paa Sygehuse eller Epidemihuse og forpligte ethvert Epidemihus til at transportere de Syge, der anmeldes. Transporten er nemlig af overordentlig stor Betydning i Retning af Smittefare. Den er farlig og kan være dødbringende for den Syge, men den kan ogsaa være i høj Grad farlig for de Sunde. Paa Landet er det overordentlig vanskeligt at transportere paa en nogenlunde forsvaret Maade, i Byerne er det forsaavidt lettere, men det sker dog meget ofte paa en uforsvaret Maade, idet der dertil benyttes offentlige Befordringer. Dette burde forbydes; det hedder nok, at Vognene skulle desinficeres, men i Virkeligheden er det et Misbrug. Det vil ikke være vanskeligt, og det er ingenlunde ukjendt i vort Sygehusvæsen, at man paalægger Epidemihuse at sørge for Transporten og at have til Raadighed hensigtsmæssigt indrettede luffede Vogne med behørigt Forspan. Derved kan man transportere langt længere og nøies med en Del mindre Huse. — Der er endnu et Par enkelte Bemærkninger, jeg ønsker at gøre, f. Ex. til § 23, der anordner, at Spørgsmaal om Størrelsen af Bederlaget ikke maa indbringes for Dom-

stolene, og deri er jeg ganske enig. Vilde man indbringe Spørgsmaalet for Domstolene, vilde man vel kun faae en Paaskjendelse af det Punkt, om der overhovedet skulde gives Bederlag, men Størrelsen af Bederlaget vilde blive henvist til at fastslåes paa anden Maade. Derimod er det ganske uheldigt, at det i Kjøbenhavn er Magistraten og udenfor Kjøbenhavn Dvertilshnet, som skal afgjøre selve Erstatningsspørgsmaalet. Selv om det er de mere underordnede Sundhedsautoriteter, som ere skredne ind, er dette maatte ske efter Paalæg af de overordnede Sundhedsautoriteter, og lige overfor dem, der skulle afgive Lokaler, eller som skulle udflytte og deslige, maa de overordnede Sundhedsautoriteter absolut komme til at staa som Part i Sagen, man vil ikke tro paa en upartisk Afgjørelse. Dertil kommer, at det ikke forekommer mig ganske rigtigt at paahyde disse Autoriteter at afgjøre Erstatningsspørgsmaalet. Dette kan ordnes ganske simpelt derved, at Erstatningen tilkjendes paa sædvanlig Maade ved udmeldte Mænd eller ved en særlig Kommission. — Den første Paragraf i Lovforslaget handler om Ledelsen af Foranstaltninger imod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, og der er anordnet forskellige Autoriteter. Jeg kan være enig med en anden Taler i, at det er temmelig uheldigt, at der ikke i Sognekommunerne findes en Kommission, men særligt uheldig finder jeg rigtignok den Maade, hvorpaa Bestemmelserne herom ere affattede, idet der staar: „et efter Sundhedskommissionens Skjøn passende Antal af Sogneraadet valgte Mænd, blandt hvilke i Reglen enten Sogneraadets Formand eller Sognefogden bør findes“. Man overlader altsaa til Sogneraadet at vælge Mænd, men man siger tillige til Sogneraadet, hvem man ønsker skal vælges. Det vilde være langt mere konsekvent, om man sagde, at der skal bestaa i hvert Sogn en permanent Kommission, bestaaende af Sogneraadets Formand og Sognefogden, og at naar det i specielle Tilfælde skulde behøves, at denne Kommission træder i Virksomhed i større Omfang, at denne da blev suppleret af nogle af Sogneraadet valgte Mænd. — I samme Paragrafs 4de Stykke findes en Bestemmelse, som jeg slet ikke tror kan blive staaende. Der staar, at hvis Amtet omfatter to Amtsrads kredse, vælges til Dvertilshnet 1 Medlem af hvert Amtsråd. Her er det vistnok imidlertid overset, at i de Amtsr, hvor der er to Amtsrads kredse, betyder Amtet ikke andet end Amtmanden, idet der ikke er en reel Forbindelse mellem de to Amtsrads kredse, eller mellem Kjøbstæderne indenfor de to Amtsrads kredse, medens der er en